

ATT LEVA DET FANTASTISKA LIVET SOM FRILS EDHOLM

Att pumpa puder en vecka (Val Thorens, Frankrike)

En mycket(!) gammal goding som legat i utkast-mappen alldeles för länge. De där april-dagarna som levererade snö, grymma skidbackar och strålände solsen i överflöd. En vecka i Alperna. För er studenter som har möjlighet att åka med UCPA så kan jag inte rekommendera det nog. Precis som [förra året](#) fick vi så otroligt mycket för pengarna, och minnen som kommer ligga varmt om hjärtat länge.

Och Val Thorens. Vilket ställe det är alltså. Handen på hjärtat kan jag säga att det är den tveklöst bästa och roligaste åkning jag någonsin upplevt. Backarna är verkligen helt magiska, och de tar nästan aldrig slut. Det är en hel labyrint att ta sig an, något som vi inte minst fick erfara när vi i skidhets kastade oss ut första dagen trots en så tjock dimma att man inte såg handen framför sig. Det var på riktigt som att kliva ner i ett glas mjölk. Ganska läskigt, potentiellt farligt och sådär typiskt när skidabstinensen hunnit bli alltför stor.

Redan där, i dimman, drog jag veckans första vurpa. Ni vet kanske hur det är när man bara vill "glida på" och njuta av de första åken? Ja, låt oss säga att jag inte var så uppmärksam på något annat än just det. Att få glida på. Jag missade därför vinkningarna menade som varning och drog rakt ut i djupsnön. Skidorna tog tvärstopp medan jag fortsatte. Och med hela gruppen vänner samlad som publik gjorde jag en fantastiskt ograciös, framstupa snöängel. Kvar blev bara det dova "poffet" följt av ett vitt, pudrigt moln. En sådan start på veckan hade vi. Jag bjöd på den.

Det tog på riktigt över hundra försök för oss att få till en bild där Daniel inte blundade när vi stod på den snuskigt blåsiga toppen. Vi kämpade länge och väl, för att uttrycka det milt. All cred till Hannes som aldrig ger upp hoppet om oss när det kommer till bilder. Och visst är det vackert där uppe. Sådär slående vackert att man tappar andan för en kort stund. Omöjligt att inte älska.

Det är verkligen ett grymt roligt gäng vänner vi har runt oss. Människor som aldrig är komplicerade eller svåra, utan som alltid tacklar alla situationer och gör upplevelser till de bästa utifrån förutsättningarna. Förmodligen en av grundstenarna till att vi alltid skrattar och alltid trivs ihop.

Och just denna resa blev lite extra speciell då vi valde att öppet berätta om knodden. Det kändes egentligen för tidigt, där i vecka 8-9, men en vecka boendes tillsammans skulle bli helt odräglig om vi höll det hemligt. Att ljuga ihop en story kändes inte heller bra – så vi droppade istället nyheten. Med facit i hand var det ett alldeles lysande val. Delad glädje är verkligen dubbel glädje, och oavsett om allt hade gått åt fanders sen så hade de stöttat oss i vått och torrt. Nu kunde vi istället skratta gemensamt åt när mina termoballor inte längre gick att stänga (och snudd på spräcktes) och när jag varje dag dreglade obehärskat över den megastora ostbricken (som var allt annat än preggoanpassad). För att inte nämna den gången vår tränare helt missat bebis-grejen och försökte suppa mig under bordet. Eller den gången när de hittade mig gömd i sängen, där jag desperat försökte stilla mina cravings genom ett paket torra kex och vilda fantasier om allt gott man kunde haft på dem. Dessutom såg alla till att servera mig med så många glassar som jag önskade. Alltså, bara det gjorde det ju värt "besväret" att berätta för tiden. Veckan bjöd på några av mina mer ovärdiga stunder kan vi väl säga, och de kändes himla fint att alla förstod och stöttade även det.

Foto: Hannes Sandahl

Det enda som egentligen inte toppade den där veckan var hemresan. När man efter en veckas fantasivärld ska ta sig an en 27 timmar lång bussresa hem känns förutsättningarna för att det ska bli roligt inte direkt guld. Att då dessutom vakna upp på morgonen och uppleva sitt livs värsta baksmälla gör inte saken bättre. Nu var det dock inte frågan om en baksmälla i mitt fall, då jag gått och lagt mig sisådär vid 22-tiden och inte druckit en droppe alkohol, utan bara känslan av det. Alla andra som hade festat loss mätte helt okej, alla utom Hannes. Vi låg klubbade som två utslitna trasdockor och kunde för allt i världen inte förstå vad som hade hänt. Sedan föll polletten ner. Influensa. På självaste hemresedagen hade vi åkt på en influensa från helvetet (jag skojar inte). Feberfrossa samt att varenda liten muskel, led och nerv i kroppen gjorde ont. Som bonus la jag på en touch av preggoillamående. Absolut succé. Det är där någonstans som jag tappar hoppet, skrattar åt eländet och konstaterar att "nu är botten nådd och det kan tåmetusan bara bli bättre".

... Man ska aldrig aldrig aldrig yttra de orden. Aldrig.

Sent på kvällen packade bussen ihop och vi fick ta omvägen in förbi en verkstad. Det skulle preliminärt ha tagit 30 minuter att åtgärda felet. 1,5 timme senare hade vi fortfarande inte rullat ut från verkstadsgolvet. Jag ville lägga mig i ett hörn, rulla ihop till en vaggande boll och storböla. Noll överdrift. När vi kom hem och jag läste upp ytterdörren bokstavligen stortjöt jag av lyckolattnad.

Men trots en vidrig bussresa hem kan det inte ta udden av glittret över den veckan. Ren magi ut i fingerspetsarna.

HON MED PENNAN I HAND

Skrattfrälst, fladdrig resefågel och student på 22 jordsnurr. Lyckligt gift med tonårskarleken och väntar med spänning på lilla frö (bf. nov). Arbetar lite för mycket, har lite för många projekt igång och har noll tålamod när något väl startats. Och jag finner livet vara oändligt vackert, precis såhär.

Att resa med UCPA

Då jag utlovat ett inlägg med mer praktisk och matnyttig information om att resa med [UCPA](#) kommer här ett inlägg om just det. Till att börja med kan jag säga att jag rekommenderar det åt det varmaste, inte minst för er studenter. Väldigt välorganiserat, väldigt genomtänkt och väldigt överkomlig prislapp. Och, som en bonus, väldigt många roliga människor. Det var väl värt de där 26 timmarna med buss ner till Argentiére, med några pauser och trevligt sällskap var det inte alls så hemskt som man kan tro. Dessutom är det **sovbuss** som gäller, så den mörka delen av dygnet spenderar man ändå liggandes och (om man har tur) sovandes.

Ni minns kanske min senaste [berättelse](#) om just **bussresan** och den mycket intressanta sovupplevelsen? Ja här kommer nu de illustrerande delen av storyn. En helt vanlig buss som stannar för att alla ska få möjlighet att borsta tänder och göra sig iordning för natten. Väl tillbaka på plats inser man att hela bussen genomgått en s.k. "ombäddning" och omvandlats till en megavåningssäng. Det må kännas aningen främmande till en början, men jag kan lova att man sällan skrattar så mycket som under en sådan kväll. Trångt, överdrivet varmt, ganska obekvämt och hysteriskt roligt. Jag grattar er som får underslaf, att ligga i överslaf är nämligen bra mycket svårare att göra på ett bekvämt sätt. Om du dessutom råkar vara kort så är det ytterligare ett plus, grattis! På morgonen skedde en ny ombäddning och vi stannade för frukost i en liten bergsby. Allt fungerade oerhört smidigt.

Boendet på centret i Argentière var nyrenoverat sedan två år tillbaka och väldigt fräscht. Du bör dock vara medveten om att det *inte* är ett hotell med normala hotellfunktioner. Man städer rummet efter sig (även om de dubbelkollar allt), man gör sin egen lunch (att ta med ut i backen) i samband med frukosten och man torkar av bordet i matsalen efter sig. Det fungerade väldigt bra, fast jag gissar att ni blir besvikna om ni väntar er superlyx och ständig personlig service. **Maten** i sig var över all förväntan, men som ni förstår är även den av normal sort – inte lyx.

Att hyra **utrustning** ingår i priset och det mesta var av relativt god standard. De har mer eller mindre allt man kan tänkas fråga efter. Givetvis är det tillåtet att släpa med sig egen utrustning om man önskar ha toppkvalitet på allt, men det var betydligt smidigare att låna där. *Hjälm* är dock något man får ta med själv om man önskar använda – vilket jag förövrigt är en stark förespråkare av. **Lifkort** till alla system ingår i priset och desamma gäller för **busskort** som täcker hela dalen (för att kunna åka runt både i skidåknings- och i festsyfte). **Personalen** på centret var oerhört hjälpsamma och generellt känner jag att åtminstone vi fick all den information vi kunnat önska.

När det kommer till **skidskola** så väljer man nivå efter erfarenheter, och de ger väldigt bra information kring sådant. Allt ifrån total nybörjaråkning till proffsåkning off-pist och glaciärvandringar fanns – *för skidor liksom snowboard*. Inga begränsningar alls att tala om. Känns det inte rätt så byter man grupp efter hand, inga konstigheter. **Skidlärarna** var extremt duktiga och det är verkligen inte "kreti och pleti" som UCPA satt på jobben. Bra tips, konkreta saker att öva på och anpassad åkning på alla nivåer. Jag är fortfarande väldigt imponerad av just denna delen. En oerhört nyttig erfarenhet för alla som önskar utvecklas på något sätt.

fortfarande väldigt imponerad av just denna delen. En barmot nyttig erfarenhet för alla som önskar utvecklas på något sätt.

Framförallt så var det oerhört roligt. Nog inser jag att det är en subjektiv uppfattning jag har, men jag vågar påstå att minst 95% av alla där skulle instämma. **Ledarna** var dessutom fantastiska på många sätt och otroligt roliga. Stämningen är oslagbar. **Skidåkningen** är något utöver det bästa man kunnat föreställa sig och **omgivningarna** är mer än gudomliga. Det sista skulle jag kanske inte säga att vi har UCPA att tacka för, men ni förstår principen. Det finns inga egentliga minus som jag kan komma på. Inte ens **pubarna** är dåliga. Möjligtvis utbudet på vissa ställen, men å andra sidan kan ett glas vatten bli spännande med trevligt sällskap. Alltså räknas det inte.

Så om jag ska sammanfatta allt var det en enormt bra insats från UCPA:s sida, en av de roligaste och mest prisvärda resor jag gjort och något som jag verkligen tycker att ni ska göra om ni får chansen. Åk och njut, ni kommer inte ångra det för en bråkdel sekund! Det får bli mitt allra hetaste tips – ta vara på möjligheten!

